

Lótolvaj

PRÓZA - LXII. évfolyam, 27. szám, 2018. július 6.

Átvonul a front, ezt mondja apám. Nem értem, miért mondja, hogy átvonul, amikor három hónapja itt vannak és nem mozdulnak. Hozzánk egy tisztet telepítettek be, két szolgával, a nyárikonyhában laknak. Korán reggel mennek el és késő este, sötétedés után térnek vissza. Az iskola tornatermében és északi épületében rendezték be a főhadiszállást. Kétszázan lehetnek összesen. A mi tisztünknek fekete az egyenruhája, és saját hátraslova van. Hajnalban, napfelkelte előtt járátja meg, a nagyszoba utca felőli ablakából figyelem, a függöny mögül. Százados, mondja az öcsém, és nem hátrasló, hanem táltos, fintorog. Különösek ezek a lovak, magasak, karcsúk, és apró, zömök fejük van. A szőrük fényes, olajosan csillogó. Az iskola előtti, feketefenyőekkel teleültetett parkban legelnek, a fakérgen futkározó vöröshangyákat nyalogatják.